

opusdei.org

Dokumentas: Šimtmečio link

2028 – 2030 m. Opus Dei švęs įsteigimo šimtmetį. Rengiantis minėjimui, skelbiame dokumentą pavadinimu „Šimtmečio link.“ Opus Dei nariams ir bičiuliams pateikiama minčių apmąstymui apie jau beveik šimtą darbo metų ir apie tai, kaip ši Šventosios Dvasios dovana toliau gaivins Bažnyčią ir visuomenę.

2024-01-15

Rugsėjo 14 d. Tėvas pakvietė Opus Dei narius ir bičiulius dalyvauti rengiantis regioninėms asamblėjomis tema „Dievo Darbo šimtmečio link. Giliau suprasti charizmą atnaujinant troškimą tarnauti Dievui, Bažnyčiai ir visuomenei“¹.

Artėjančios datos svarba kviečia klausti savęs, kaip Opus Dei dvasia atsakyti į dabarties iššūkius. Norime švęsti Dievo darbo šimtmetį kiekvienoje vietoje žvelgdami į ateitį.

„Šimtmetį, – rašė mums Tėvas, – švęsime nuo 2028 m. spalio 2 d. iki 2030 m. vasario 14 d., kai sukaks šimtas metų nuo moterų veiklos pradžios. Taigi, kaip vienybės išraišką, šimtmečio sukaktį švęsime dvejomis datomis (...). Norėčiau, kad visi dalyvautume pasiruošime“ (Tėvo žinia, 2021 m. birželio 10 d.). Mums, kurie esame Dievo Darbo šeimos dalis, tai bus proga tikėjimo ir Viešpaties malonės

šviesoje gyviau pajusti Dievo,
asmeniškai mus pašaukusio, meilės
didybę ir Dievo Darbo tarnystės
Bažnyčiai ir visuomenei misijos
grožį.

Šiame dokumente pateikiama keletas
minčių, galinčių įkvėpti
apmąstymams apie šimtmetį – vartus
į antrąjį Opus Dei istorijos šimtmetį.
Juo siekiama paskatinti mus visus
dalyvauti teikiant pasiūlymus ir
dalinantis patirtimi. Visa tai bus
nagrinėjama regioninėse darbo
savaitėse. Darbo savaitėių išvados
taps svarbia informacine medžiaga
2025 m. vyksiančiam eiliniam
generaliniam kongresui bei
pasirengimo šimtmečiui gairėms.

Todėl pasirengimas šimtmečiui nėra
vien tik šventiniai renginiai, juo
siekiama įsigilinti – vis geriau
suprasti, įkūnyti ir perteikti savo
dvasią, tarnaujant Bažnyčiai ir
visiems vyrams bei moterims.

Šimtmetis mums visų pirma suteikia naują galimybę iš naujo atrasti mūsų gyvenimo pagrindą – Dievo meilę kiekvienam iš mūsų, kuris savo Sūnuje, dovanodamas Šventąją Dvasią, kviečia mus būti jo vaikais. Tėvas prieš kelerius metus mums dar kartą priminė: „**Krikščioniui pridera dėkinga ištikimybė, nes ištikimi esame ne kuriai nors idėjai, tačiau Asmeniui: Jėzui Kristui, mūsų Viešpačiui, kuris – galime ištarti kiekvienas – „pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (Gal 2,20). Žinotis asmeniškai mylimais Dievo skatina mus, su malonės pagalba, ištikimais ir ištvermingai mylėti. Vilties kupina meilė, kurioje veiks Dievas – Bažnyčioje ir pasaulyje, per kiekvienos ir kiekvieno gyvenimą, net ir mūsų trapume“ (Tėvo žinia, 2017 m. spalio 10 d.). Todėl pasirengimas šiai datai skatina mus siekti tapti kontempliatyviomis sielomis pasaulio viduryje.**

Mūsų laikų iššūkiai

Ši sukaktis, kaip mums sakė ir Tėvas, yra „**tinkama proga pagalvoti apie iššūkius, su kuriais susiduria Bažnyčia ir visuomenė, bei paklausti savęs, kaip dar galėtume prisidėti prie jų sprendimo**“ (Tėvo žinia, 2021 m. birželio 10 d.). Šv. Chosemarija kvietė mus „aistringai mylėti pasaulį“. Jis turėjo omenyje realų pasaulį, kuriame gyvename, su jo galimybėmis ir prieštaravimais. Pasaulis yra gyva tikrovė, kuri vystosi ir keičiasi. „Kiekvienai krikščionių kartai reikia atpirkti ir pašventinti savąjį laikmetį“ (*Kristus eina pro šalį*, Nr. 132b). Meilė pasauliui – tai jį pažinti ir suprasti. Šiuo požiūriu šimtmetis skatina mus žvelgti į mūsų visuomenių ir mūsų laikų kontekstus, kad apšviestume juos Evangelijos šviesa.

Opus Dei charizma skleidžiasi aplinkoje, kuri daugeliu atžvilgių

nėra tokia, kokia buvo prieš šimtą metų. „Istorinių aplinkybių kaita – su jos įnešamais visuomenės sąrangos pokyčiais – gali lemti, kad tai, kas tam tikru momentu buvo teisinga ir gera, nebebus teisinga ir gera. Todėl konstruktyvi kritika, kuri užkerta kelią paralyžiuojančiam ir pražūtingam inercijos veikimui, neturi paliauti“ (šv. Chosemarija, 29 laiškas, 18). Keičiantis kiekvienos epochos iššūkiams, kartu atsinaujina ir Opus Dei dvasią įkūnijančiųjų kartos, kad galėtų duoti aktualius ir gyvybę teikiančius atsakymus su stiprybe, būdinga pirmiesiems Dievo Darbo nariams.

Dėl šios priežasties dera apmąstyti dabartinę darbo, šeimos, santykių, kultūros, teisingumo ir taikos padėtį, tai, ką esame pašaukti šventinti; taip pat apsvarstyti klausimus, kurie pastaraisiais metais įgijo ypatingos reikšmės ir paženklino mūsų visuomenę arba gali būti aktualūs

ateinančiais dešimtmečiais. Tai klausimas, kaip Dievo vaiko akimis geriau suprasti, koks yra šis pasaulis ir ko jam reikia – pasaulis, kurį aistringai mylime ir kuriam norime tarnauti. Tai – atrasti tiek daug gerų mus supančių tikrovių ir kartu tiek daug aspektų, neatitinkančių asmenų orumo. Šv. Chosemarijos žodžiais, reikia klausti savęs, kaip išlikti imliems viskam, kas gera, kaip išlikti pozityviais ir atvirais vykstančių socialinių struktūrų ir gyvensenos pokyčių atžvilgiu (plg. *Vaga*, 428); arba, kitaip tariant, kaip atnaujinti ir sustiprinti savo troškimą nešti Kristaus žinią visur, daugybei žmonių, kuriems jos reikia.

Taip pat apsvarstykime dabartinius Bažnyčios iššūkius, kurie yra mūsų: sekuliarizacija ir būdas skelbti Dievo meilę šiandien; pasauliečių ir šeimų vaidmuo skelbiant Evangeliją; tradicijos ir atsinaujinimo dinamika; vienybė ir dialogas; bažnytinės

bendrystės pasekmės ir t. t.
Charizma, kurią Dievas patikėjo šv.
Chosemarijai, orientuota į
„tarnavimą Bažnyčiai taip, kaip
Bažnyčia nori, kad jai būtų
tarnaujama“ (šv. Chosemarijos
žodžiai, pasakyti 1965 m. lapkričio 21
d. atidarant „Elis“ centrą). Žinodami
apie Bažnyčios iššūkius kiekvienoje
šalyje ir pasaulyje, būsime labiau
pasirengę šiai misijai.

Iš naujo atrasti Dvasios dovaną

2021 m. birželio 10 d. žinioje Tėvas
siūlo, kad tai būtų laikas apmąstyti
„**mūsų tapatybę, istoriją ir misiją**“,
turint ateities viziją ir troškimą
asmeniškai atsinaujinti.

Pasirengimo šimtmečiui pradžia
sutapo su *motu proprio* „*Ad charisma
tuendum*“ paskelbimu, kuriuo
Šventasis Tėvas ragina mus sutelkti
dėmesį į dovaną, kurią Dievas
suteikė šv. Chosemarijai, kad ją
visiškai įgyvendintume. Popiežius

Pranciškus ragina mus rūpintis Opus Dei charizma, „skatinti jos narių vykdomą evangelizacinę veiklą“ ir taip „skleisti pasaulyje pašaukimą į šventumą, pašventinant darbą, šeimą ir profesinę veiklą“. Žinia, kurią Dievas norėjo, kad šv. Chosemarija perduotų, pasižymi nepaprasta traukos jėga ir pritaikymo galimybėmis, skatinančiomis kūrybiškumą.

Galvojant apie tekstus, kurie galėtų padėti šiame parengiamajame darbo savaičių apmąstyme, į galvą gali ateiti daugelis šv. Chosemarijos raštų, atskleidžiančių kai kuriuos Opus Dei charizmos aspektus. Iš daugelio galimybių čia siūlomi trys jo laišakai.

Pirmasis – tai 29 laiškas², parašytas siekiant pabrėžti Dievo Darbo tikinčiųjų ir draugų misijos aspektus šventinant pasaulį ir santuokinį bei šeimyninį gyvenimą. Jo turinys – raginimas visiems krikščionims

kartu su Jėzumi Kristumi dalyvauti atpirkime, nelikti abejingiems, veikti kaip raugas maišyme, būti „raugu, kuris sudievina žmones ir, darydamas juos dieviškus, kartu padaro juos tikrai žmogiškus“ (n. 7a).

Antrasis – 6 laiškas³, kuriame aptariami įvairūs Opus Dei dvasios aspektai. Šventasis Chosemarija nagrinėja įvairias temas, kurias sieja bendra gija – jo skelbiamos dvasios specifiškumas, jos šaknys Evangelijoje ir panašumas į pirmųjų krikščionių gyvenimą.

Trečiasis – tai 4 laiškas⁴, kuriame kalbama apie meilę perduodant tikėjimą. Šv. Chosemarija paaiškina, kaip turėtų vykti evangelizacinis dialogas su vyrais ir moterimis, norinčiais priartėti prie Bažnyčios tikėjimo, derinant supratingumo dvasią ir pagarbą sąžinės laisvei su ištikimybe patikėtam tikėjimo turtui.

Atidžiai pažvelgę į kontekstą, kuriame gyvename, ir į apmąstymus, kuriais dalijamės su mus supančiais žmonėmis, tikrai galėsime geriau ieškoti tinkamų būdų, kaip žodžiais ir gyvenimu perteikti krikščioniškąją žinią ir Opus Dei dvasią, kuri būtent dėl savo pasaulietinės prigimties skatina dialogą ir yra tarytum tiltas darbo, šeimų, tarpasmeninių santykių, artimos aplinkos, mokslo, meno ir politikos srityse; tai ištiesta ranka, pasitinkanti visus, kurie siekia priartėti prie tiesos, puoselėti žmonių ir kūrinijos orumą, daryti gera ir kurti grožį.

Sudėtingų situacijų ir spartėjančių pokyčių akivaizdoje ir šiandien tebegalioja šv. Augustino žodžiai: „Sakoma, kad laikai blogi ir sunkūs. Gyvenkime gerai, ir laikai taps geri. Mes esame laikai! Laikai yra tokie, kokie esame mes!“ (*Serm.* 8, 8). Taigi pirmasis atsinaujinimas, kurio siekiame, yra mūsų pačių, kiekvieno

iš mūsų atsinaujinimas. Kad priartintume pasaulį prie Dievo, pirmiausia patys stengiamės siekti šio artumo – būti kontempliatyvūs paprastame gyvenime.

Praeitis, dabartis ir ateitis

Šimtmečio minėjimas sujungia praeitį, dabartį ir ateitį; dėkingumą ir viltį, atleidimo ir malonės prašymą. Šventasis popiežius Jonas Paulius II, baigdamas 2000 m. jubiliejų, ragino mus su dėkingumu žvelgti į praeitį, su entuziazmu gyventi dabartimi ir su viltimi žvelgti į ateitį: „*Duc in altum*“ (apaštalinis paraginimas *Novo millennio ineunte*, 1). Lygiai taip pat pal. Alvaras, susidūręs su ypatingos svarbos jubiliejais, siūlydavo: „Dėkoju, atsiprašau, padėk man labiau“. Šie žodžiai gali įkvėpti pasirengimą šimtmečiui.

Tai bus dėkingumo metas – Dievo dovanotos Opus Dei charizmos, mūsų įkūrėjo gyvenimo ir daugybės per

daugelį metų gautų malonių
pripažinimas. Dėkingumas visiems
žmonėms, kurie stengėsi suteikti šiai
dvasiai gyvybės savo aplinkoje. Taip
pat žmonėms ir institucijoms, kurios
mus lydėjo: Dievo Darbo tikinčiųjų
tėvams ir šeimoms, vyrams ir
moterims, bendradarbiavusiems su
šv. Chosemarija, katalikams ir ne
katalikams, dosniai padėjusiems ir
padedantiems Opus Dei visame
pasaulyje. Ypač norime prisiminti
visus tuos, kurie per pirmąjį šimtą
metų kuriuo nors gyvenimo tarpsniu
buvo šios šeimos nariai – su jais mus
sieja ypatingas ryšys.

Tai bus ir metas prašyti atleidimo už
asmeninius ir bendrus trūkumus, už
aplaudumą ir kiekvieno iš mūsų
padarytą žalą. Praeities atminimas
reiškia iš naujo atrasti charizmos
kilmę ir esmę, jos originalumą ir
vertę. Taip pat ir gilinimąsi į istoriją,
žmones ir konkrečius momentus su
jų šviesomis ir šešėliais. Istorija,

asmeninė ar institucinė, yra tapatybės dalis.

Pagaliau tai bus vilties metas, pasitikint Dievo malone ir Opus Dei charizmos šiuolaikiškumu bei pajėgumu apšviesti sudėtingiausias realybes dabar ir ateityje. Pasitikime Šventosios Dvasios galia, o ne savo jėgomis. Taip mes taip pat ruošiamės 2025 m. bažnytiniam jubiliejui, pirmajam trečiojo tūkstantmečio jubiliejui, kurio tema – „Vilties piligrimai“ (Pranciškus, *Laiškas Mons. R. Fisichellai 2025 m. jubiliejaus proga*, 2022 m. vasario 11 d.).

Stengiantis giliau suprasti charizmą svarbus asmeninis kiekvieno žmogaus matmuo, tačiau esama ir institucinio matmens, kiekvienos iniciatyvos, kurias per dešimtmečius su Dievo malone įgyvendino Dievo Darbo nariai. Mąstant apie institucinį matmenį, esmė tame, kad

kiekviena iniciatyva siekiama reikšmingo krikščioniškojo indėlio kurioje nors srityje: švietime, sveikatos apsaugoje, kovoje su skurdu, darbe su jaunimu, šeimomis, komunikacijos darbe ir pan. Būtent todėl kiekviena iniciatyva turi būti didžiadvasiškai plėtojama, kad toliau plačiai ir giliai skleistų Evangeliją. Tegul kiekvienas iš šių iniciatyvų dalyvių galėtų susimąstyti apie iniciatyvų ištakas ir pamatyti, kaip dar labiau išryškinti profesinius ir apaštalinius tikslus, kurie teikia šioms iniciatyvoms gyvybingumą. Taip bus galima tęsti jį įgyvendinimą su dar didesniu užsidegimu, keisti kryptį, jei pasikeitė jas lėmę socialiniai poreikiai, arba užbaigti etapą, kad būtų galima pradėti naują tarpsnį, labiau atitinkantį dabartinius Bažnyčios ir visuomenės poreikius.

Tai užduotis siekiant suvokti savo tapatybę ir istoriją, siekti skaidrumo

ir stengtis atrasti savo vietą istorijoje. Norint tai pasiekti, padės darbuotojų, buvusių mokinių, kitų susijusių asmenų, taip pat aplinkos, kurioje Dievo Darbas veikia, nuomonė. Išgirsti įvairius požiūrius ir būti visiems prieinamiems, kad būtų galima bendradarbiauti reaguojant į kiekvienos vietos poreikius.

Tarp labiausiai nepasiturinčių

Jubiliejaus perspektyva atveria naują galimybę, sako Tėvas, „**atpažinti Dievo meilę savo gyvenime ir nešti ją kitiems, ypač labiausiai stokojantiems**“ (Prelato žinia, 2021 m. birželio 10 d.).

Kristų randame apreikštame Žodyje, sakramentuose, taip pat kituose žmonėse, ypač vargšuose. Popiežius Pranciškus mums sakė: „Esame pašaukti atrasti juose Kristų, tapti jų reikalų balsu, bet taip pat ir būti jų draugais, į juos įsiklausyti, juos suprasti ir priimti slėpiningą išmintį,

kurią Dievas nori mums per juos perduoti“ (apaštalinis paraginimas *Evangelii gaudium*, 198). Šv.

Chosemarija prisimindavo, kad jėgų vesti Opus Dei pirmyn jis rado vargšuose ir ligoniuose, o jų malda laikė vertingiausia.

Kad ir kokia būtų mūsų padėtis, aplink mus visada bus žmonių, kuriems reikia pagalbos. Meilė, kuri skatina mus juos pažinti, glaudžiai susijusi su pripažinimu, kad kiekvienam iš mūsų reikia Dievo ir kitų žmonių pagalbos, ir vengti to, kas daro mus uždarius. Skurdas mums primena, kad Dievas ir santykiai su žmonėmis yra mūsų turtas, ir kad norėdami gyventi dosniai ir džiaugsmingai šiandieninėje vartotojiškoje visuomenėje turime gyventi konkrečiais būdais puoselėdami neprisirišimą prie materialinių gėrybių. Ši asmeninė patirtis apvalys mūsų žvilgsnį, kad galėtume atrasti

kitus žmones, kaip mokė šv.

Chosemarija: „Vargšai, – sakė vienas mūsų draugas, – yra geriausia mano dvasinė knyga ir pagrindinis mano maldų pretekstas. Man skaudu dėl jų, o su jais – ir dėl Kristaus. O kadangi skaudu, aš suprantu mylįs ir Jį, ir juos" (*Vaga*, 827).

Savo profesine veikla – savo įprastu gyvenimu – galime prisidėti prie Dievo meilės skleidimo tiems, kuriems jos labiausiai reikia. Šeimos, darbo ir socialinių santykių pasauliui reikia bendradarbiavimo liudijimų, tarpusavio paramos ir saikingumo kitų, mūsų brolių ir seserų, labai, sekant Jėzaus keliu savitu pasaulietišku būdu. Mūsų gyvenimo stilius glūdi pasitikėjimą įkvepiančios evangelizacijos šerdyje.

Beprecedentė žmonijos raida, kurią ji pasiekė technologijų, ekonomikos ir komunikacijos srityse, siūlo gausybę išteklių, padedančių panaikinti

nelygybę ir švelninti trūkumus, su kuriais susiduriame: maisto, meilės, būsto, darbo, švietimo, teisių, sveikatos, laisvės... Šiuos trūkumus suvokiame kaip kažko, kas priklauso asmens orumui ir teisingai visuomenės tvarkai, neigimą. Šie individualūs ir socialiniai iššūkiai, globalūs ir sudėtingi, reikalauja naujos „meilingos vaizduotės“ (apaštalinis paraginimas *Novo millennio ineunte*, 50), kuri dėl savo artumo kenčiantiesiems prisidėtų prie integralaus asmens tobulėjimo, taip išreiškiant asmeninį Dievo rūpinimąsi kiekvienu žmogumi.

Mūsų Steigėjas tvirtino, kad „žmogus ar visuomenė, nereaguojanti į kančias ir neteisybes, visai nesistengianti jų sumažinti, tebėra labai toli nuo Kristaus Širdies meilės“ (*Kristus eina pro šalį*, 167f). Taip pat šiandien, artėjant šimtmečio sukakčiai, turime „ypatingą progą atgaivinti asmeninę ar kolektyvinę

tarnystę vargstantiesiems, geriau įsisąmoninti jos svarbą šv. Chosemarijos žinioje“ (Opus Dei prelato žodžiai „Be to care“ dienoje, 2022 m. rugsėjo 29 d.). Ši Tėvo kalba suteikia vertingų elementų apmąstymams apie tai, ką reiškia ta nauja meilinga vaizduotė.

Šiais pasirengimo Dievo Darbo šimtmečiui metais galėtume apsvarstyti socialinį krikščioniškojo pasaulio matmenį, Bažnyčios socialinės mokymo aktualumą ir reikšmę, darbo pašventinimo pasekmes kuriant žmogiškesnę ir krikščioniškesnę visuomenę. Taip pat galime savęs klausti, kokia galėtų būti šio šimtmečio solidarumo ir dėkingumo išraiška.

Dievas visa daro nauja (Apr 21, 5)

„Jauniausiems teks esminis vaidmuo“, – tvirtino Tėvas 2021 m. birželio 10 d. žinioje. Būtent jie neš šv. Chosemarijos žinių ateinančius

šimtą metų. „Viskas jau padaryta, bet viskas dar prieš akis“, – kartais sakydavo šv. Chosemarija.

Jaunystė nėra tik biologinis faktas. Tai bruožas, kurį galima išlaikyti ilgą laiką. „Todėl ir nenuleidžiame rankų. Atvirkščiai, jei mūsų išorinis žmogus vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos atsinaujina“ (2 Kor 4, 16). Dievo malonė mus atnaujina, jei jai atsiveriame. Ir Dievas atnaujina pasaulį, visą aplinką, bendradarbiaudamas su krikščionimis, kurie nori būti jo gailestingumo apaštalais.

Dvidešimt penktųjų Opus Dei metinių proga šv. Chosemarija ragino „atnaujinti ištikimybę dieviškajam pasauliui, būti džiaugsmo ir taikos sėjėjais pasaulio viduryje“ (kalėdinis sveikinimas, 1952 m. gruodis). Dabar, artėjant šimtmečiui, galime iš naujo atrasti pamatinės charizmos grožį ir mąstyti apie ją, gyventi ja ir perduoti

ją ištikimai, kūrybingai ir su
džiaugsmu dabartinėmis Bažnyčios
ir pasaulio aplinkybėmis tiek
asmeniškai, tiek kaip institucija. Taip
atsiliepiame į Popiežiaus Pranciškaus
kvietimą, kuris nuo pat savo
pontifikato pradžios kvietė mus į
„naują džiaugsmu paženklintos
evangelizacijos etapą“ (apaštalinis
paraginimas *Evangelii gaudium*, 1).

Mergelei Marijai – Ji yra mūsų
linksmybės priežastis –, ir šv.
Juozapui, ištikimybės pavyzdžiui,
patikime kelionę šimtmečio link.

1 „Chosemarija Eskriva įsteigė Opus
Dei regionines asamblėjas arba
darbo savaites kaip priemonę,
padedančią apmąstyti, įsitraukti ir
įsiklausyti į darbo narius. Nuo pat
pirmos akimirkos jos turėjo
patariamąjį pobūdį ir buvo kanalas,
per kurį kiekvienas galėjo išreikšti
savo nuomonę temomis, susijusiomis
su Opus Dei dvasia ir plitimo

pasaulyje būdais“ (José Luis González Gullón, „Las semanas de trabajo en los años fundacionales“, *Studia et Documenta* 17, 2023, p. 268).

2 *Studia et Documenta* n. 17 (2023): 279-351.

3 Šv. Chosemarija Eskriva, *Laiškai (II)*, Rialp (2022): 6 laiškas.

4 Šv. Chosemarija Eskriva, *Laiškai (I)*, Rialp (2020): 4 laiškas.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/dokumentas-simtmecio-link/](https://opusdei.org/lt-lt/article/dokumentas-simtmecio-link/)
(2025-04-05)